

Anotace (abstrakt)

Friedrich Nietzsche protkává své dílo myšlenkou, že veškeré umění je tvořeno na základě dvou božstev, dvou živelů, apollinského a dionýského. Apollinský živel, svět individuace, je nádherným světem obrazu a snu. Dionýský živel, svět jednoty, je bouřlivým tónem burácející hudby. Vrcholné umění v podobě řecké tragédie bylo dokonalým splynutím obou živelů, umění bylo v té době nejdokonalejším ze všech svých fází vývoje. Na světlo však vystoupily myšlenky nechápající krásu obou živelů a chtěly je zničit. Docházelo k zesvětšování veškerých aspektů života, události byly chápané historicky, kriticky, věcně. Nově vzniknuvší podoba umění, které nelze za pravé umění považovat, jelikož postrádá umělecké živly, nesla název attická komedie a současná kultura se podle autora, na jehož myšlenkách vznikla, se nazývá sokratovská. Kultura však má možnost vzpamatovat se a pomocí znovuzrození pravého umění, stačí naslouchat Dionýsovu zpěvu, který se již probudil a musí být odhalen a uvědomen.

Theodor Adorno mluví o masové společnosti, která prostřednictvím monopolu společnosti ovládá veškeré dění v ní. Společnost dělá přesně to, co monopol chce, co se mu hodí, je věcná, bez fantazie, schopnosti prožitku, schopnosti utvořit něco nového. Dnešní umění vzniká na principu sebereflexe kultury, vše co vzniká, je již pečlivě ozkoušeno a zkontrolováno. Není přijato nic nového, nic, co by mohlo společnost donutit k přemýšlení. Vize do budoucnosti je více pesimistická než u F. Nietzscheho, společnost spěje k záhubě, kterou není schopna vidět.